

jeg har talt til dig om. Jeg kunde ogsaa nævne Pastor Fjaltring.«

»Pastor Fjaltring! Ja, saa forstaar jeg dig slet ikke. Han hængte sig jo!«

»Ja, det gjorde han. Desværre. Jeg har ofte savnet ham i disse Aar. Og egentlig har jeg aldrig før rigtig kunnet forklare mig hans Endeligt. Men i den sidste Tid synes jeg, at jeg har forstaaet ham bedre ogsaa paa det Punkt. Jeg ser nu Grunden til hans fortvivlede Gerning i hans Forhold til sin Kone. Du husker maaske, jeg har fortalt dig om hans besynderlige, næsten galante Opførsel overfor dette uhyggelige, i Bund og Grund ødelagte Menneske. Jeg tænker mig nu, at hun oprindelig har været af en Natur, der var ganske modsat hans, en rig, fuldblodig Natur, skabt for Solskin og Glæde, og at han — hvad i saa Fald kun var naturligt — har haft Samvittighedsnag, fordi han har holdt hende tilbage i et Skyggeliv, som virkede modnende og frigørende paa ham, men hvori hun maatte gaa tilgrunde. Maaske har ogsaa Sorgen og Skammen over at være Vidne til hendes Forfald haft noget pirrende for ham, . . . han kunde ved enkelte Lejligheder aabenbare noget sygelig abnormt i sit Forhold til Smerten. Da hun saa døde, har Samvittigheds-skruplerne taget Overhaand. Ansaret for det Sjølemord, han havde begaaet, har han ikke